

турче, защото сжм валчесто и желто сжщо като желтжа на яйцето“.

Тогава разказа незабравката, как синйото небе е било сжрдито, за дето тук, долу на земята, хората много малко се интересуваха за него, и то изпратило едно парче от неговата хубава синя, изпжстрена с малки златисти звездици мантия на земята да направи дрешки за малките си цветенца.

Това цветно детенце, което носеше небесно-синйо облекло, трябваше да напомня на хората за небето. То трябваше да ги моли да не го забравят, та затова се и наричаше „Не ме забравяй“.

„Аха“, промжрмори желтурчето и погледна желтото си облекло. И нему му се стори, че то е тжй просто и нищожно измежду хубавите, миризливи и весели небесни дечица.

В това време дойдоха две деца в ливадата.

„Не ме забравяй, не ме забравяй!“ викаше незабравката им насреща.

„Ах“, каза едното от децата. „Виж, какво хубаво синйо цветенце има тук! Небесно-синйо, сжщо като небето синйо. И в средата му блещи звездица. Човек би помислил, че малки парченца от небето са паднали по земята.“

„Да!“ каза другото дете, и бжрзо се наведоха и двете, та си нажсаха от небесно-сините цветенца, като от време на време поглеждаха весели и щастливи кжм небето.

Как се зарадва тогава то!

